

стата, сжщо като че нѣкой разтрѣсваше торба съ бисери, а слѣдъ туй се изгубваха тамъ горѣ, въ висинитѣ.

Султанътъ слушаше, съ скръстени рѣцѣ, търсейки съ очи да открие тоя таинственъ и божественъ пѣвецъ. А пѣвецътъ всё пѣеше; сега пѣсенъта му бѣ като нѣкаква тежка жалба, нѣкакъвъ тѣженъ и пронизвателенъ напѣвъ,

който извикваше сълзи въ очитѣ на Абд-Аллахъ. Когато пѣвецътъ замлъкна, сълзи се роиѣха по бузитѣ на султана, но такива сладки сълзи, че той, възхитенъ, падна на колѣнитѣ. Толкозъ врѣме бѣше изминало откато той не бѣ плакалъ!

Птичката не пѣеше вече, а той все слушаше, унесенъ сладко въ безкрайна мечта.

Послѣ той попита тихичко:

„Кой си ти, чийто гласъ е тъй сладкозвученъ? Вълшебница, или духъ, покажи се; искамъ да те видя!“

И изъ подъ листята се показа веднага една малка птичка, устремвайки върху султана двѣ малки очички, които лъщѣха въ сѣнката силно, като свѣтулка въ мракъ. Султанътъ я погледна зачудено, сетнѣ пакъ ѣ рече:

„Кажи ми името си, о, добрий душе!“

Птичката сѣкашъ се засмѣ; тя потрепна кротко съ крилцата си, сетнѣ продума:

„Азъ не съмъ ни вълшебница, ни духъ; азъ не зная даже какъ ме викатъ! Азъ съмъ проста птичка отъ небето, която минува и пѣе, прѣскайки своитѣ пѣсни наврѣдъ изъ пѣтя, днесъ тукъ, утрѣ тамъ; азъ заспивамъ съ звѣздитѣ и се събуждамъ съ слънцето!“

Тогазъ султанътъ се приближи:

„Искашъ ли да дойдешъ съ мене?“ рече той...

— Кждѣ да дойда?

— Въ моя палатъ.

— Какво ще правя тамъ?

— Ще пѣешъ. Защото не съмъ чулъ другъ по-сладкозвученъ гласъ до сега отъ твоя, нито лютна, ни флейта по-сладка отъ твоитѣ пѣсни. Ти ще уследишъ живота ми, ще пропждишъ тая ужасна тѣга, която толкова ме измѣчва, и, чрѣзъ тебе, азъ пакъ ще намѣря ония мили сълзи, които ти ме накара да пролѣя прѣди малко. Опредѣли цѣната на твоитѣ пѣсни; азъ ще ти дамъ, каквото пожелаешъ. Азъ даже ще окача на гушата ти, ако искашъ, свещения изумрудъ, който се лъщѣе на челото ми. Ще ти принасятъ най-хубавитѣ зрънца; ще пиешъ вода отъ извориѣтѣ мои. Всѣко твое желание ще бѣде една заповѣдъ; и моитѣ военачалници и войници ще те слушатъ въ всичко, както самия мене!“

Птичката поклати глава.

„Ти отказвашъ?“ попита султанътъ, съ скръстени рѣцѣ, съ умоляющи очи! „Ти искашъ, дѣто ще каже, штоо скръбъта и тѣгата да ме сграбчатъ отново и да ме сложатъ ей тамъ, въ моитѣ мраморни изби!“

— Не, отвърна птичката. Но азъ не искамъ никаква награда за туй. Азъ пѣя, за да пѣя, и да развеселявамъ тия, които ме слушатъ. Богъ, който ми е далъ гласа и крилѣтѣ, е пожелалъ да бѣде тъй. Азъ не продавамъ пѣснитѣ си, азъ ги давамъ даромъ на цвѣтията, на вѣтъра, що отминува, на листята, що се